

Arrest

nr. 60 129 van 21 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 22 augustus 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 23 augustus 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 januari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Albanees afkomstig uit het dorp Korroticë e Epërme in de gemeente Gllgovc. U bezit de Kosovaarse nationaliteit. In 1998 werd uw vader meegenomen door de Servische politie. Hierna vernam u niets meer van uw vader en daarom meldde uw familie zijn verdwijning aan het Rode Kruis. In 2003 kreeg uw familie het bericht dat uw vader in een gevangenis van Novi Pazar werd vastgehouden. Hij werd door de tussenkomst van het Rode Kruis vrijgelaten. Tijdens zijn detentie liep uw vader ernstige fysieke en psychische gezondheidsproblemen op. Hij kreeg hiervoor medische verzorging. Ten gevolge van zijn psychische problemen begon hij al zijn gezinsleden te slaan en begon hij overmatig te drinken. Om aan geld te geraken huwelijkte hij uw twee zussen uit aan oudere mannen. Om aan het geweld te ontsnappen logeerde u vaak bij familie. Uw vader kwam u er dan zoeken en sloeg u er. Omwille van de voortdurende mishandelingen diende u regelmatig klacht in bij de plaatselijke politie. Die namen uw vader telkens mee voor ondervraging. Na enkele uren werd uw vader steeds vrijgelaten. U kreeg van de agenten te horen dat ze zich niet interesseerden voor uw probleem omdat het een familiekwestie was. Uw moeder ging eenmaal bij de rechtbank om informatie in te winnen over hoe ze kon scheiden. Uw vader bedreigde haar echter met de dood indien ze haar scheidingswens zou doorzetten. U ging samen met uw moeder naar de politie van de Dardania-wijk in Prishtinë om het probleem met uw vader hogerop aan te klagen, maar uw klacht werd niet aanvaard omdat het om een familieruzie ging. U werd er bovendien door de agenten uitgelachen. U maakte hiervan melding bij medewerkers van de internationale autoriteiten en meerbepaald bij UNMIK en EULEX. Die zetten u buiten en zeiden u dat de agenten hun werk goed deden. In 2009 vroeg u een reispaspoort aan omdat u Kosovo wou verlaten. U beschikte echter niet meteen over de nodige financiële middelen. Toen u vernam dat uw vader u voor geld aan een meisje wilde uithuwelijken, besloot u aan uw grootvader geld te vragen voor een reis naar het buitenland. Uw familie vond u een smokkelaar die u op een vrachtwagen zette. In België trok u bij uw oom, A.(...) H.(...) in en diende u op 23 augustus 2010 een asielaanvraag in. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart en een kopie van drie bladzijden uit uw Kosovaarse reispaspoort.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u Kosovo heeft verlaten en/of niet naar Kosovo kan terugkeren omwille van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omwille van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat u uitsluitend motieven van intrafamiliale en privaatrechtelijke (gemeenrechtelijke) aard aanhaalde als redenen om in België asiel aan te vragen. U verklaarde immers dat u Kosovo hebt verlaten omdat uw vader u, uw moeder en zussen sloeg. Ook zou hij u voor geld hebben willen uithuwelijken aan een meisje met een dubieuze reputatie (CGVS, p.5, p. 8). Dergelijke motieven ressorteren echter niet zonder meer onder de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Verder heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. U verklaarde weliswaar dat u diverse malen tevergeefs bij de politie en bij de internationale autoriteiten (UNMIK en EULEX) aangifte deed van de familieruzies en mishandelingen die u en uw familieleden ondergingen. De geloofwaardigheid van deze klachten komt echter danig op de helling te staan. Vooreerst legde u hiervan geen enkel begin van bewijs neer. Nochtans verklaarde u expliciet dat er in Kosovo bewijsstukken van de meldingen die u bij de politie deed bestaan (CGVS, p. 7). Op het einde van het gehoor op het Commissariaat-generaal kreeg u vijf werkdagen de tijd om bijkomende bewijsstukken neer te leggen (CGVS, p. 10). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat, hoewel de termijn reeds ruimschoots verstreken is, u dergelijke bewijsstukken – zoals ondermeer bewijsstukken in verband met uw opeenvolgende klachten bij de autoriteiten – vooralsnog niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven. Uw argument dat niemand u dergelijke documenten kan opsturen (CGVS, p. 5) is hierbij niet afdoende, gezien u zelf eerder aangaf dat u uw paspoort vanuit Kosovo naar België had kunnen laten overkomen (CGVS, p. 3). Dit totaal gebrek aan bewijs zet dan ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde klachten op de helling. Dat de geloofwaardigheid van uw beweerde politiekklachten danig ondermijnd wordt, blijkt tevens uit het feit dat het bijzonder bevreemdend is dat u door politieagenten zou zijn uitgelachen toen u uw problemen uiteenzette en dat u door medewerkers van de internationale autoriteiten, meerbepaald UNMIK en EULEX, zonder meer op straat zou zijn gezet na uw klacht (CGVS, p. 7). Uw stelling dat de autoriteiten in Kosovo zich niet bezighouden met problemen van huiselijk geweld (CGVS, p. 6) is immers niet gestoeld op enig objectief gegeven en is geenszins in overeenstemming te brengen met de informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt (waarvan een kopie in het administratieve dossier werd toegevoegd). Hieruit blijkt dat de autoriteiten slachtoffers van huiselijk geweld aansporen om bij de politie klacht in te dienen. Bovendien is er een speciale politie-eenheid opgericht in Kosovo, de "Domestic Violence Unit", die bestaat uit agenten die een speciale opleiding hebben gekregen om klachten in verband met huiselijk geweld te behandelen. In elk politiestation moet een dergelijke eenheid aanwezig zijn die 24u op 24u dergelijke klachten moet beantwoorden en onderzoeken. Deze eenheid bestaat normaal gezien uit een man en een vrouw en in ieder geval kan steeds om een vrouwelijke agent gevraagd worden. Volledigheidshalve kan er nog gewezen worden op het bestaan in Kosovo van opvanghuizen voor mishandelde vrouwen en van verschillende niet-gouvernementele organisaties, die zich richten op het welzijn van de vrouw. Het feit dat u hiervan niet op de hoogte was en dat de politie zelfs niet eens naar deze mogelijkheden zou verwezen hebben en het totaal ontbreken van enig begin van bewijs ondermijnen dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door u beweerde politiekachten. Nochtans blijkt uit de reeds geciteerde informatie dat, **wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2011 op afdoende wijze actie onderneemt.** Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens maakt voornoemde informatie duidelijk dat er door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht besteed wordt aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Ik meen dan ook dat er in Kosovo anno 2010 **redelijke maatregelen worden getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade** overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Tot slot kan hieraan nog worden toegevoegd dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan de problemen met uw vader te ontsnappen. Toen u gevraagd werd waarom u zich niet elders (i.e. in een andere gemeente) in Kosovo zou kunnen vestigen, verklaarde u dat u dit niet kon omdat u bang was door uw vader te worden gevonden (CGVS, p. 7). Dit argument kan niet weerhouden worden, aangezien uw vrees dienaangaande hypothetisch is en niet wordt ondersteund door concrete elementen. Verder haalde u aan dat u niet apart kon gaan wonen omwille van financiële redenen; u had immers elders in Kosovo geen werk. Dit element is echter een probleem van louter socio-economische aard, dat geen verband houdt met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen: Uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, die door mij niet in twijfel worden getrokken.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen: Uw paspoort en identiteitskaart, geboorteakte bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit, die door mij niet in twijfel worden getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een middel met betrekking tot de gegrondheid van het beroep is verzoeker het betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus oneens met de beoordeling van de commissaris-generaal dat zijn vluchtmotief een louter intrafamiliaal en gemeenrechtelijk karakter heeft. Verzoeker benadrukt dat hij onder grote druk staat en wel degelijk psychische problemen en stress ondervindt door talrijke negatieve ervaringen, ook van politieke aard, die hij in zijn land van herkomst heeft opgedaan. Volgens verzoeker krijgt hij geen enkele hulp vanwege de Kosovaarse politie, die hem zelfs uitlachen met zijn problemen en zijn er maar weinig organisaties in Kosovo die daadwerkelijk intrafamiliale problemen kunnen opvangen door middel van psychologische en juridische begeleiding. Dit is een maatschappelijk

probleem waardoor het ook politiek van aard is. De *pater familias* is de belangrijkste figuur in een gemiddelde Kosovaarse familie, zo stelt verzoeker en er wordt bijna niet tegen opgetreden, ook al misbruikt deze zijn macht. Verzoeker had bijgevolg geen enkele uitweg en geen andere keus dan te vluchten. Verder oppert verzoeker dat, hoewel de commissaris-generaal stelt dat hij zijn vrees niet aannemelijk maakt, hij een attest kan voorleggen van dr. D.P., neuroloog, waarin bevestigd wordt dat verzoeker aan een posttraumatische stoornis lijdt en tekenen van mentaal lijden vertoont, namelijk depressie en hevige paniekreacties. Verzoeker voegt een aantal medische attesten toe aan zijn verzoekschrift. Deze aandoening kan volgens verzoeker enkel genezen als hij in een omgeving verblijft waarbinnen zijn sociale problematiek niet verergert. Een terugkeer zou dit absoluut verergeren omdat verzoeker vermoord kan worden of gedwongen uitgehuwelijkt door zijn vader. Verzoeker beweert dat de "Domestic Violence Unit" waar het Commissariaat-generaal naar verwijst absoluut een gebrek aan middelen en mankracht heeft. Het gaat volgens verzoeker om een beperkt aantal agenten op een inwonersaantal van bijna twee miljoen en hij twijfelt of deze eenheid optreedt in rurale gebieden waar het gewoonterrecht zegeviert. De commissaris-generaal stelt terecht dat nog grondige hervormingen in het Kosovaarse politieapparaat nodig zijn, zo weet verzoeker en stelt dat vooral een mentaliteitswijziging nodig is omdat het gewoonterrecht of *Kanun* in het noorden van Kosovo nog de eerst gehanteerde parallelle rechtspraak is. Verzoeker meent dat er derhalve een gegronde vrees voor vervolging is omdat de Kosovaarse overheid zich in de praktijk onvoldoende mengt in dergelijke zaken, het traditionele gewoonterrecht de bovenhand haalt en de mannen van eer door de plaatselijke familie op handen worden gedragen en beschermd.

Verzoeker stipt aan dat het objectieve element bestaat uit het feit dat hij bij terugkeer uitgehuwelijkt zal worden tegen zijn wil of zelfs fysieke schade zal ondervinden. Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal enkel die informatie gebruikt die hem het beste uitkomt en heeft het risico op ernstige schade en de vraag of verzoeker bij terugkeer een beroep zal kunnen doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten onvoldoende onderzocht.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, voert verzoeker de schending aan van artikel 48/2 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht. Verzoeker citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en oppert dat de commissaris-generaal zijn weigeringsbeslissing noch in feite noch in rechte voldoende aantoonst. Volgens verzoeker staat het nochtans vast dat hij zijn land heeft moeten verlaten wegens zeer ernstige problemen met zijn vader en dat zijn veiligheid niet kan worden gegarandeerd. Verzoeker verwijst naar artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en stelt dat het Commissariaat-generaal zich er te gemakkelijk van af maakt.

2.2. Aangezien verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de bestreden beslissing en aanhaalt dat bepaalde gegevens onvoldoende werden onderzocht, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

2.3. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat verzoeker enkel motieven van intrafamiliale en privaatrechtelijke aard aanhaalde die niet ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker heeft ook niet aannemelijk gemaakt, zo stelt de bestreden beslissing, dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten aangezien de geloofwaardigheid van de klachten die hij beweert te hebben neergelegd op de helling komt te staan omdat hij hiervan geen enkel bewijs neerlegt. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat er in Kosovo inspanningen worden gedaan om slachtoffers van huiselijk geweld bij te staan. De Kosovaarse politie is in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden zodat kan worden besloten dat er redelijke maatregelen worden genomen ter voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing gewezen op het feit dat verzoeker niet aangetoond heeft dat het niet mogelijk is zich elders in Kosovo te vestigen om aan de problemen te ontsnappen.

2.4. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De door verzoeker aangehaalde feiten, met name de mishandelingen en de doodsb bedreiging door zijn vader (stuk 12, Vragenlijst DVZ, p. 2), kunnen niet worden gelijkgesteld met een gegronde vrees voor vervolging. Deze feiten hebben immers een louter gemeenrechtelijk karakter

omdat de pleger ervan, *in casu* verzoekers vader, een niet-overheidsactor is. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, of, omwille van één van de redenen vermeld in het Vluchtelingenverdrag, willen bieden tegen deze gedragingen kunnen deze feiten in aanmerking worden genomen.

2.5. Verzoekers psychische problematiek, die hij aantoont met een aantal medische attesten die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt en die door de Raad geenszins wordt betwist, heft het vastgestelde gemeenrechtelijk karakter van de aangehaalde vervolgingsfeiten niet op. Ten overvloede merkt de Raad op dat op grond van verzoekers neurologische problemen niet kan worden beoordeeld of de vervolgingsfeiten die hij als oorzaak opgeeft, waarachtig zijn. Bovendien moet verzoeker voor de beoordeling van de medische aspecten, zoals hij overigens ter terechtzitting aangeeft, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indienen.

2.6. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. De beweringen van verzoeker dat hij geen hulp zou krijgen en zelfs uitgelachen werd door de Kosovaarse politie, zijn schets van de beperkte begeleiding in Kosovo voor intrafamiliale problemen en de maatschappelijke rol van de *'pater familias'* en de *Kanun* alsook de beperkingen waarmee de *"Domestic Violence Unit"* geconfronteerd worden niet in het minst met objectieve gegevens onderbouwd. Bijgevolg brengen zijn beweringen de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal, die vaststelt dat verzoeker niet het minste begin van bewijs neerlegt van zijn verklaring dat hij klacht zou hebben neergelegd bij de lokaal aanwezige autoriteiten in Kosovo en dat op grond van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat in Kosovo redelijke maatregelen worden getroffen ter voorkoming van vervolging, niet aan het wankelen. In zijn verzoekschrift levert verzoeker ook geen bewijs dat hij enige klacht zou hebben neergelegd en brengt hij op zijn blote affirmaties na, geen objectieve gegevens aan die een ander licht zouden werpen op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de commissaris-generaal enkel de informatie gebruikt die hem het beste uitkomt of onvoldoende onderzoek zou hebben verricht.

2.7. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Zoals hierboven uiteengezet heeft verzoeker niet het bewijs geleverd dat hij de lokaal geboden beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waardoor hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

2.8. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de overweging uit de bestreden beslissing dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen om aan de beweerdde problemen te ontsnappen waardoor de Raad dit motief, dat op zich al zou volstaan om de beslissing te schragen, overneemt en tot het zijne maakt.

2.9. Er werd geen schending van artikel 48/2 of 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt en geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

2.10. In een 'middel' betreffende de *"schending van een substantiële vormvereiste"* voert verzoeker aan dat hij tijdens het gehoor werd bijgestaan door een tolk die geacht werd de Albanese taal te beheersen. Verzoeker merkt echter op dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet overeenstemmen met wat schriftelijk werd vastgelegd. Verzoeker stelt dat zijn bewoordingen niet juist vertaald werden en dat hij dit slechts na het gehoor heeft vastgesteld. Volgens verzoeker kan dit het gevolg zijn van het feit dat het Albanees een taal is met twee dialecten, met name het Gegisch en het Toskisch en verzoeker uit het

noorden komt waar men Gegisch spreekt. Om die reden verzoekt hij “*dat de procedure geschorst wordt en er een nieuw gehoor plaatsvindt waar hij bijgestaan wordt door een tolk die zijn taal kent*”.

2.11. Hoewel verzoeker “*een schorsing van de procedure*” lijkt na te streven, wat niet tot de bevoegdheden van de Raad behoort zoals omschreven in artikel 39/2, §1 vreemdelingenwet, stuurt hij blijkens de libellering van zijn middel aan op de vernietiging van de bestreden beslissing zoals voorzien in artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

2.12. In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoeker niet verduidelijkt welke substantiële vormvereiste niet werd nageleefd, zodat zijn middel juridische grondslag mist. Ten overvloede dient op grond van de gegevens van het administratief dossier vastgesteld te worden dat verzoeker bij aanvang van het gehoor te kennen gaf dat hij de tolk goed begreep (stuk 4, gehoorverslag CGVS 16/12/2010, p. 2) en dat hij op het einde hieromtrent geen bijkomende opmerking maakte (stuk 4, gehoorverslag CGVS 16/12/2010, eindpagina). Ook uit de weergave van het gehoor blijkt geenszins dat er communicatieproblemen rezen tussen verzoeker en de tolk. Verzoekers *a posteriori*-kritiek vindt bijgevolg geen steun in het administratief dossier. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker zijn betoog dat de schriftelijke neerslag niet zou overeenstemmen met zijn verklaringen niet illustreert aan de hand van een concreet voorbeeld. Verzoeker maakt evenmin concreet aannemelijk, voor zover zou vaststaan dat hij inderdaad een ander dialect zou bezigen dan de tolk, dat het onderscheid tussen de dialecten van de Albanese taal aanleiding kan geven tot een onjuiste weergave van het gezegde. Er is bijgevolg geen enkel motief voorhanden om te besluiten tot een schending van een substantiële vormvereiste waardoor de bestreden beslissing conform artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° zou moeten worden vernietigd.

Het middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN